

VESZPRÉMI SZILVESZTER

Tej, kenyér

Jó volna most egy igazi falanszterben.
Pontosan tudni, hogy mi a dolgom.
Kiszürkülni a tervezésben,
vagy lázadni valahogy,
csak érezni, hogy van értelme
a meg nem csontosodó lázadásnak
vagy az egyszerű kiszürkülésnek.

Mindig azt hittem,
majd az élet kiválaszt magának:
*Épp megüresedett egy nem túl nagy
boldogsággal kecsegtető élet,
kis panellakással a belvárostól tíz percre.
Tömegközlekedés szempontjából előnyös.
Nehezebb napokra kocsmá és patika kétszáz méteren belül,
három méter belmagasság, kilencedik emeleti kis erkéllyel.
Azonnal költözhető, és én rád gondoltam.*

Mindig azt hittem,
hogy majd magamnak kell kikaparnom,
pedig sosem ettem, és nem is izgat annyira.
Arról egyébként sem volt szó,
hogy előtte meg kell sütnöm magamnak
azt az átkozott gesztenyét,

már ha úgy döntök, hogy enni szeretnék belőle,
mert hát végül is ez lehet az a felnőtt lét
és annak a fene nagy szabadsága,
hogy nem kell gesztenyét enni, de az ég szerelmére,
valamit mégis enni kell.

csillagtalán szeptember éjszakák

egy ehhez hasonló csillagtalán
szeptember éjszakán tanultam
meg letüdözni a cigifüstöt egy
harmadik emeleti erkélyen
egyedül a falnak dőlve a hideg
széltől és a másféle levegőtől
zsibbadt testtel

úgy szerettem volna szívni mint
a pistabácsi a konyhaablakon
kikönyökölve gátlátalanul bámulni
mindig az utcát méltóságteljes mit nem
törődéssel a számhoz emelni aztán
kilélegezni a lehető leglassabban
új ízeket felfedezni a reggeli kávéban
a második legközelebbi kocsmá kertjében
feltűnés nélkül részt venni a dohányzók
közti beszélgetésekben és két ujjban
tartva hevesen gesztikulálni meg nagyot
szívni miközben másokat figyelek

már csak dohányzás közben tudok úgy
mondják befelé figyelni mindig éjjel
egyedül sétálva forgalmatlan mellékutcák
mellékutcaiban ahol a kis izzó fény sem
látszik és csak a pár évvel ezelőtti harmadik

emeleti sötét vesz körül újra a tudással hogy
itt meglelhetem végre pán pétért akibe
mindig is szerelmes voltam

maradni ugyanannak volna kényelmes
újpanelok között új cigivel amiktől
végülis mindig függni akartam és amik mindig
ugyanazt jelentik majd ugyanazt a mégis őszinte
pózt hogy hiába fel kell nőni legbelül mégis
és valami hamvadó nosztalgiával sohaországgra
emlékezni vissza az eljövendő
csillagtalan szeptember éjszakákban